

Voorstander van een vrouwenquotum

Tekst Brenda van Dam / Foto Maurits van Hout

Lizelotte Smits werkt bij CNV Publieke Zaak als cao-onderhandelaar in de sociale werkvoorziening. Smits heeft pensioen in haar portefeuille en is daarmee automatisch bestuurslid van het Pensioenfonds Werk en (re)Integratie (PWRI). Ze ziet het als een voorrecht om in de pensioenwereld terecht te zijn gekomen. 'Ik voel mij wel een soort pensioenambassadeur. Ik probeer ook altijd vrouwen te bereiken en hun interesse te wekken voor hun eigen pensioen.'

Smits is voorzitter van de communicatiecommissie en lid van de juridische commissie. Hoewel andere taken onder druk komen te staan, geeft het bestuurswerk veel voldoening. 'Het geeft inhoud aan je werk. Het voegt echt iets toe aan je professionele ontwikkeling.' Natuurlijk moet ze er ook veel voor doen. 'Je moet je kennis ontwikkelen, meten en bijhouden. Via onze vermogensbeheerder volgen wij cursussen beleggen. Met het hele bestuur doen we ALM-studies en zelf volg ik nog SPO-trainingen.' Smits is lid van het netwerk Vrouwen in Institutioneel Pensioen (VIIP). 'We komen zo'n vier keer per jaar bij elkaar. Die bijeenkomsten worden drukbezocht. Dat betekent dat er behoefte is om bij elkaar te rade te gaan.'

Smits moet er lang over nadenken, maar ze ziet eigenlijk geen verschillen tussen mannelijke en vrouwelijke bestuurders. 'Het zit hem veel meer in de persoonlijkheden.' Haar eigen PWRI-bestuur telt twee vrouwen. Smits is voorstander van een vrouwenquotum. 'Anders krijgen

vrouwen geen kans.' Een bestuur moet evenveel mannen als vrouwen hebben, vindt ze. 'Het moet een afspiegeling zijn van de doelgroep. De samenstelling moet bovenal divers zijn. De bestuursleden moeten over uiteenlopende kennis en competenties beschikken. In mijn eigen bestuur is iedereen anders, maar iedereen is betrokken en voelt zich op zijn eigen manier verantwoordelijk voor de deelnemers.'

Veel pensioenfondsen hadden vroeger volgens Smits een zeer onredelijke regeling, want als mannen een jongere vrouw hadden, werden die vrouwen gekort op hun nabestaandenpensioen. 'Daar heb ik mij bij eerdere fondsen waar ik in het bestuur zat, hard voor gemaakt.' Het nabestaandenpensioen gaat Smits sowieso aan het hart. 'De overheid gaat ervan uit dat mannen en vrouwen allebei pensioen opbouwen. Maar de Nederlandse samenleving is gewoon nog niet zo ver.'

Pensioenbewust

'Mijn dochters druk ik op het hart te sparen voor later, liefst via een pensioenregeling. Als je geen regeling hebt, moet je gaan banksparen. Daar wijs ik ook op in mijn vriendenkring. Zelf heb ik een enorm pensioengat en ben ik in een woekerpolis terechtgekomen. Ik ben van plan om mezelf te *ontwoekeren*.'

Lizelotte Smits - PWRI

